

A várva várt gyermek: 3. Keresztelő Szent János – és mi magunk

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Lukács szerinti evangélium 1. fejezete 13. versétől a 17. verséig a következőképpen:

„Az angyal így szólt hozzá: Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, akit nevezz Jánosnak. Örömod lesz ő és vigasságod, és sokan örülnek majd az ő születésének, mert nagy lesz ő az Úr előtt, bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva betelik Szentlélekkel, Izráel fiai közül sokakat visszatérít majd az Úrhoz, az ő Istenükhöz, és öelőtte jár Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez térítse, és az engedetleneket az igazak lelkületére, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.”

Urunk, a saját fejünk után botorkálunk az életünkben.
Készíts fel minket a Te érkezésedre igéddel! Ámen.

Viperák fajzatjai! – így szólította meg Zakariás fia, Keresztelő Szent János a hozzá érkező farizeusokat... Katolikus testvéreinknél ma az öröm vasárnapja van – és emiatt a rózsaszín gyertyát gyújtják meg az adventi koszorún. Az igeszakaszunkban pedig azt hallottuk, hogy mekkora elképesztően nagy öröm (*a görögben: ujjongás, extatikus öröm!*) volt Keresztelő Szent János érkezése – és nemcsak Zakariás, hanem sokak számára. *„Kedves Péter! – mondhatjátok most magatokban – Mi idejövünk holt fáradtan egy kis felüdülésre, és akkor van pofád azzal fogadni bennünket, hogy Viperák fajzatjai?”* Hát bizony... Az öröm még egy héttel odébb van. Nálunk még csak a három lila, bűnbánati gyertya ég. Az evangélikus istentiszteleti rendünkben az öröm vasárnapja majd csak a következő vasárnap lesz. Nem a VB-döntő miatt – *aminek a legvégével át is fed majd az istentiszteletünk*, hanem Jézus érkezése miatt. A mai vasárnapon még a Jézus érkezésére való *felkészüléssel* fogunk foglalkozni. Keresztelő Szent János ugyanis az a követ volt, aki elkészítette Jézus előtt az utat. János – *ahogyan az igeszakaszunkban is hallottuk* – megtért és felkészült (*az eredeti görögben: nagyon-nagyon-nagyon alaposan felkészült...*) népet állított az Úr elé.

Mire készülünk fel ilyen alaposan? Malakiás próféta ezt írta: „Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat. Hamar eljön templomába az Úr...” Izráel népe Isten érkezésére akart felkészülni. Izráel úgy gondolta a Római Birodalom elnyomásának igája alatt sóhajtozva, hogy közel van már a végítélet, amikor maga Izráel Istene, JHWH érkezik meg, és szabadulást hoz a választott népének. Mi már tudjuk, hogy nem ez történt... **Ott, ahol senki sem számított rá, egy állatistállóban, megérkezett az, akire senki sem számított: Isten egyszülött Fia, Jézus. Az a Jézus, aki szabadulást hozott nemcsak Izráel népének, hanem mindenkinek – neked is, és nekem is.** Nem akkor – kétezer évvel ezelőtt, valamikor, egyszer a múltban, hanem itt és ma, mindig, folyamatosan. **Erre a szabadulásra készülünk fel mind a mai napon – mind pedig egész életünkben.**

Hogyan kell felkészülnünk Jézus érkezésére? Legyünk mi is a születésüinktől fogva szent emberek, názirok, mint Sámson, Sámuel és Keresztelő Szent János voltak? Növesszünk hosszú hajtat, mint Sámson (*én már itt megbuknék...*), ne igyunk bort és pálinkát (*az igeszakaszunkban a részegítő ital ezen utóbbi*), vonuljunk ki a pusztába, és (*ahogyan a Máté szerinti evangéliumban olvashatjuk Jánosról*) teveször ruhába öltözzünk, sáskát és vadmézet együnk?

Nem kell nekünk sáskát enni – ma még... **Ez a mai kor sokkal gazdagabb formáit kínálja a Jézus érkezésére való felkészülésnek a Keresztelő Szent János és a názírok által gyakorolt cselekedetknél.** *Két hete kaptam egy email-t. A küldője csak azért írta meg, hogy áldott karácsonyt és boldog 2023-as évet kívánjon vele nekem. No-vem-ber 29-én... Hát komolyan elment nekünk az eszünk? Ezek szerint érdemes lassan elkezdni részvétnyilvánító email-eket is küldözgetni egymás családtagjainak – „az a nap is el fog jönni majd valamikor alapon”??...* **Ebben az örült rohanásban szándékosan lassítsunk egy kicsit! Ez felel meg annak ma, hogy kimenjünk a pusztába.** Teremtsünk csendet magunk körül – legalább néha! Zárjuk el a zajforrásokat – legalább fél órára naponta. Imádkozzunk – a benső szobánk csendjében. Jöjjünk el ide vasárnaponként, hogy megtapasztalhassuk az örömteli csendet, a minket feltöltő csendet – Urunk Jézus Krisztus csendjét – nem másutt, hanem a kereszten. Urunk csendje – győztes csend. Győztes a halál felett, győztes a Sátán felett és győztes minden földi baj felett.

Mire van még szükségünk a csend mellett? Arra, hogy emeljük fel a fejünket! Ne éppen most fizikailag, hanem mindig, folyamatosan. Azaz: ne a következő lépésünket nézzük, hanem az életünk értelmét és célját nézzük. Az pedig, kedves testvéreim, nem ideát van – hanem odaát. **Ami ideát történik, az annak a következménye, ami majd odaát vár ránk. Isten ideje nem innen megy oda – hanem onnan, saját maga felől közeledik ide. A holnap határozza meg a márt – és nem a ma holnapot.** Csak ezt mi a saját életünkben nem vagyunk képesek megtapasztalni. Ezt majd a színről-színre látásban fogjuk csak látni. Ha a távlatokra fókuszálunk, és ma még türelemmel vagyunk – akkor a közel lévő gondok elkezdnek megoldódni. Azaz: végre valahára elkezd működni az életünkben a gondviselés. Lehet – *sőt, szinte biztos...* – hogy a gondjaink *nem úgy* oldódnak majd meg, ahogyan mi azt eredetileg vártuk és elképzeltük – hanem annál sokkalta jobban. Gondoljunk bele! Izráel Isten érkezését várta, hogy felszabaduljon a rómaiak igája alól. Helyette megkapta Isten egyszülött fiát – Izráel is, és a világ egésze is. Néhány évnyi boldogulás helyett – megkaptuk az örök életet. *Ekkora* különbség lesz abban, amit a gondviselés fog adni a számunkra – ahelyett, amit a mi mai földhözragadt emberi gondolatainkkal szépen kigondoltunk magunknak.

Mire van még szükségünk a csend és a fejünk felemelése mellett? Arra, hogy felismerjük a meglátogatásunk idejét. Ehhez pedig türelem kell. És kitartó várakozás. És az öröm befogadására való állandó nyitottság – akkor is, ha az öröm aznap éppen nem érkezik még meg. Így írt erről Túrmezei Erzsébet a „Hamar kialvó magyar lángok” című versében:

Szüzek az éjszakában,
kialudt mécsű, meglankadt szüzek,
úgy véd titeket bennem valami.
Nincs nehezebb, mint bátran, szépen várni,
mint mindig-égő méccsel állani,
ha a kémlő szem hiába figyel,
ha semmi biztatás és semmi jel,
sehol semmi.
Olyankor jobban esnék megpihenni.
Akkor könnyebb
kaput tártni a keserű közönynek
és nem várni tovább.
De jaj, akkor már hiába rivall
a kürt, zendül a menyegzői dal,
vonul a boldog ünneplő sereg.

Kialudt mécsű, kintrekedt szüzeknek
szeméből már csak fájó könny pereg.

Szüzek az éjszakában,
kialudt mécsű, meglankadt szüzek,
oly ismerős nekem az arcotok.
– Most mégis megtagadlak titeket.
Utam az utatoktól messze válik.
Várni akarok! Kitartóan várni.
Nem elcsüggedni, elernyedni gyáván.
– A lankadó reménnyel szembezállni,
túlnőni bátran minden kétely árnyán.
Nagy mégis-hittel emelni a mécset,
és várni, várni! Krisztus el nem késhet.

Ha van türelmünk „nagy mégis-hittel emelni a mécset és várni, várni” – akkor megkapjuk az örömet. Azt az óriási, extatikus örömet, amelyet Keresztelő Szent János érkezése is jelentett. Amikor Zakariás fia, János megszületett, az apja – *aki a gyermek születése feletti hitetlenkedése miatt kapott átmeneti némasága után attól kezdve már újra beszélni tudott* – az oltár előtt felolvasott gyönyörűséges hálaéneket, a Benedictust mondta el. Túróczy Zoltán egykori evangélikus püspök ezt mondta Zakariás öröméről: „Ha tehát azt szeretnéd, hogy legyen a te kereszténységed is olyan dinamikus, himnuszt zengő, mint a Zakariásé, menj a némaságba, menj a Zakariás csendjébe, s kérd a Szentlélek feddését. Meg fogod kapni. Vele együtt megkapod majd a kegyelmet is, meg a himnuszt is ezért a kegyelemért. ... Zakariás – *folytatta Túróczy Zoltán* – egy kis gyermek, az előfutár bölcsője mellett tudta énekelni a váltság himnuszt, mi a Megváltó keresztje alatt ne tudnánk?” – Mi a Megváltó keresztje alatt ne tudnánk???

Megszületett Keresztelő Szent János, Jézus követe, aki egyengeti előtte az utat. Elegyengetett minket is, viperák fajzatjait, akik (*ahogyan Luther 1516-ban mondta*) „noha nem gyilkolnak, mégis haragszanak, noha nem lopnak, mégis kapzsik, noha nem paráználkodnak, mégis sóvárognak”. **Megtértünk. Mi következik ebből?**

Ha megtértünk – akkor egy szeretettel áthatott világ kezd el kinyílni előttünk. Aki megtért az Úrhoz, annak a szíve az embertársához is megtért. Akkor is, ha az kisebb nála, úgy, mint atyjánál a gyermek. Akkor is, ha az korábban az ellenfele volt. Akkor is, ha van mit megbocsátania neki.

MÉG mi történik velünk, ha megtérünk? Elkezd fájni nekünk a mások hitetlensége, a mások makacssága és keményszívűsége. MI IS útegyengetőkké válunk Jézus előtt – úgy, ahogyan Keresztelő Szent János. Ahol János keresztelt, ott találkozik a Jordán édes vize a Holt-tenger sós vizével. Itt fordulnak meg (*azaz itt TÉRNEK meg*) a halak azért, hogy *ne ússzanak bele a Holt-tengerbe, és ne pusztuljanak el.* Ne hagyjuk mi sem, hogy mások a Holt-tenger felé ússzanak! Balikó Zoltánnal, az egykori pécsi evangélikus lelkésszel együtt kiáltunk mi is fel: „Tedd Uram tanítóvá újra egyházadat!” **Tegyél Urunk, tanítóvá, útegyengetővé minket is! Érkezz meg a mi szívünkbe is, Urunk! Nyisd meg a mi szívünket is embertársaink felé, hogy mutathassunk mi is Terád úgy, ahogyan Keresztelő Szent János tette, és érezhessük meg mindannyian a Benned rejlő és általad adott örök életet. Jövel Urunk Jézus! Ámen.**